

Príjemný dobrý deň!

Som Henrieta Bereščíková, riaditeľka ZŠ
P.O.Hviezdoslava.

Chcem sa Vám zo srdca poďakovať za riadky a
slová, ktoré ste nám adresovali a ktoré nás veľmi
dojali.

V súčasnosti sa bohužiaľ nestáva často, žeby
niekto takto pekne hodnotil našu vykonanú prácu.
Žeby si všimli všetku tú námahu, snahu a
starostlivosť, ktorá je súčasťou našich
každodenných dní. Robíme to s láskou a
oddanosťou- veď toto je naše povolanie. Tieto

informácie sú pre nás veľmi cenné. Teší nás hlavne to, že ste nás spoznali
prostredníctvom a v podaní našej skvelej žiačky - Vikinky. Lepšiu a kvalitnejšiu reklamu si
neviem ani predstaviť.

Práve tieto pozitívne spätné väzby nás posúvajú vpred a dávajú hodnotu našim snahám.

Ďakujeme! Za celý pedagogický zbor našej školy a všetkých, ktorí si to veľmi vážime.

V budúcnosti, ak opäť navštívite naša malé mestečko, Vás srdečne očakávame u nás na škole.
Bude pre nás potešením stretnúť sa s Vami aj osobne.

So srdečnou vďakou Henrieta Bereščíková

Milá pani magistra!

Môj duševný svet a hodnoty sa po prečítaní Vášho e-mailu vztýčili k nebesiam, neubránila
som sa slzám dojatia. **Bolo mi ct'ou spoznať Vás cez očka malého dievčatka.**
S oduševnením som počúvala slovká chvály na adresu Vašej školy a vedela som, že to má
svoj zakorenený kapitál v podobe pozoruhodnej práce Vášho pedagogického zboru. Viktorka
sebavedomo zahajovala spontánne rozhovory, ktoré zväčša ukončila slovnými spojeniami
typu: „Je to moja škola – mám ju veľmi rada, tiež by si ju mala rada Dadka.“ Zo všedných dní
vyčarila sviatočné a to ma podnietilo k tomu, aby som sa s tým podelila so všetkými dobrými
dušami, ktoré môj príspevok budú čítať.

V dnešnom uponáhlanom svete nie je jednoduché obstať v roly pedagóga. Svet sa mení,
drobizgy sú živšie, temperamentnejšie, ale rozžiarené detské očka túžiace po láske sú ešte
vždy tou najúžasnejšou satisfakciou za všetku energiu, ktorú do detí vsádzate bez nároku na
búrliový potlesk. Cez Viktorkine očka som precítila to, čo je Vaším najkrajším poslaním
a myslím si, že **Vaša škola môže byť na seba právom pyšná, bola totiž ohodnotená tým
najkrajším merítkom lásky.**

To ja ďakujem Vám!

Hlavne za to, že zanechávate v detských dušiach stopy lásky, kyticu vedomostí a poznatkov,
prírodzenú autoritu, pocit spolupatričnosti, vzájomnej úcty voči iným a k sebe samým.
Vsádzate do nich ideály, vďaka ktorým obstoja a nebudú nútene bilancovať. Deti cítia
a prežívajú, Viktorka mi povedala, že **klamať a kraďnúť sa nesmie, odvrávať mamičke sa**

nesluší, vyplazovať jazyk sa nepatrí. Poučila ma, že si máme všetci navzájom pomáhať, že sa máme veľa usmievať a máme sa mať veľmi radi. Vraj sa máme vedieť za všetko poďakovať. Keď som si ju lišiackym pohľadom premerala, sebavedomo sa ma opýtala: „Vieš odkiaľ to mám Dadka? **Od mamky a zo školy.**“

Od mamky a zo školy, od mamky a zo školy... to slovné spojenie sa tak hlboko zakorenilo v mojej duši, že som sa rozhodla percipovať svet očami všetkých detí, ktoré mi pošle osud v ústrety.

Dnes ešte nepracujem s deťmi, ale rozhodne to nemienim vzdať.

Roky som študovala na **Univerzite Mateja Bela odbor pedagogiky**. Sedela som na všetkých prednáškach, pretože moja duša bažila po každom novom poznaní. Ešte aj teraz s odstupom času tvrdím, že **štúdium na Pedagogickej fakulte bolo jedno z najúžasnejších rozhodnutí v mojom živote** a vďaka tomu mám tú česť žiť s pocitom, že už neraz mi život podal ruku v tých najkrajších obrátkach.

Vďaka prevládajúcej kontinuite a tvorivej práci vysokoškolských učiteľov som si popri úžasných vedných odboroch osvojila vieru v krajšiu budúcnosť a pocit radosti z prirodzeného sebavedomia. **To škola vystrúhala zo mňa človeka. Rodina a škola.** Je to fantastická súra, vďaka ktorej som dnes rozvážna, vyrovnaná a lojálna.

Súhlasím s malou Viktóriou, človek sa má vedieť poďakovať, ona má ešte len 8 rôčkov, ja 26. Pomaly, ale isto upúšťam od krásnych bláznovstiev a jediné v čom budem malému dievčatku protirečiť je veta: „Vyplazovať jazyk sa nepatrí!“ Totiž ešte hodnú chvíľu ho budem v duchu vyplazovať pred tými, ktorí vo mne neverili.

Myslím si, že som obstála. Aj v najťažších chvíľach som zostala človekom a keď pre nič iné tak dnes som tu preto, aby som Vám napísala, že ja si Vašu prácu neskutočne cením.

Veľmi ste ma svojim pozvaním potešili, som Vám za toto milé gesto nesmierne vďačná. Pri prvej nožnej príležitosti Vašu školu bezpodmienečne navštívím.

Želám Vám mnoho úspechov v pracovnom i v súkromnom živote, dúfam, že sa čoskoro stretne.

S hlbokou úctou

Dadka z Tornale

